

Најлепше њриче за
**ЛАКУ
НОЋ**
из целої свеїша

Препричала Стефанија Леонарди Хартли

Превели
Аника Дачић и Зоран Пеневски

ЛАВ И ПЧЕЛА

Финска народна бајка

Илустровала Изабела Чераволо

Једном давно, у леденим северним крајевима, једног краља је на путовању бродом задесила застрашујућа морска олуја. Ношен ка обали огромним таласима, брод се насукао на стене и умало потонуо са читавом посадом. Али изненада се из таласа зачуо диван глас сирене која се обратила владару:

**„Да се сви спасете, краљу, ја сам вам помоћ једина!
Заузврат обећај да ћеш ми дати свог првог сина!“**

Како су им животи били у опасности, краљ је невољно прихватио понуду, гледајући сирену како нестаје у таласима. Тренутак касније, као магијом, море се смирило, па су могли да наставе путовање.

По повратку на двор краљ је сазнао да краљица очекује прворођенче. Толико се обрадовао да је заборавио на дато обећање. Прошло је неколико година пре него што је одлучио да тајну повери краљици. Једног дана кад је коначно решио да јој призна све, краљица је забринуто повикала:

„О, срце ће ми од страха стати
јер морамо сина на пут слати.
А кад дође окрутна сирена,
нек га тражи до краја времена!“

Кад је принц навршио шеснаест година, родитељи су га подстакли да се отисне на пут и види свет. Младић је радо пристао, напунио торбу храном и поздравио се с родитељима. Прве вечери усред шуме пут му је препречио лав. „Гладан сам! Дај ми нешто да поједем“, пожалио му се лав који је умео да говори. Више уплашен него великодушан, младић је поделио своју вечеру и постељу с лавом.

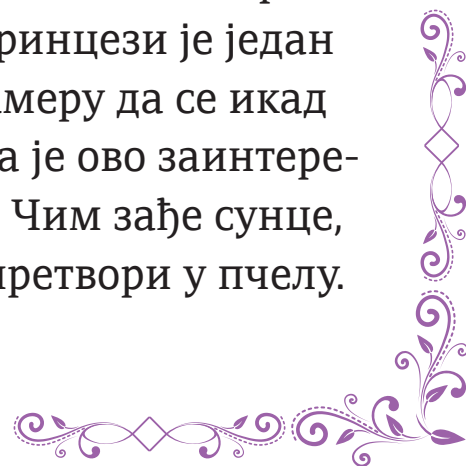
Следећег јутра лав је одгризао део крзна и поклонио га младом принцу.

**„Принче драги, помогао си ми, па чуј:
поклањам ти комадић свог крзна, веруј.
Узми га и ако је невоља права,
додирни га да се претвориш у лава!“**

Младић је захвалио лаву и наставио пут. Исте ноћи кад је дошло време да вечера, до њега је долетела пчела и зазујала: „Гладна сам! Дај ми нешто да поједем.“ Младић је поново поделио вечеру са инсектом, те му је ујутру пчела дала делић свог крила и рекла:

**„Принце драги, помогао си ми, па чуј:
поклањам ти комадић свог крила, веруј.
Да те невоља нека не би помела,
додирни га само и постаћеш пчела!“**

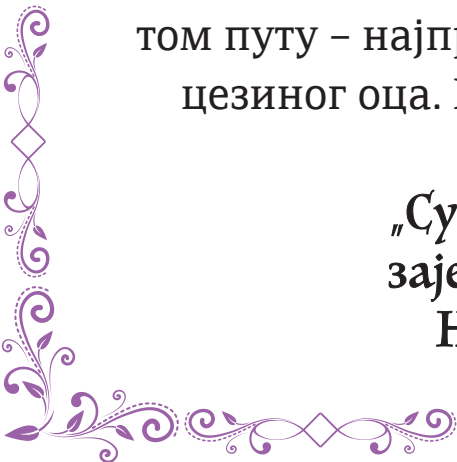
Након што јој је захвалио, принц је наставио пут. За неколико сати стигао је до престонице суседног краљевства. Док је ходао бучним улицама и послушкивао жамор пролазника, принц је сазнао да владар овог краљевства има прелепу ћерку која дивно свира виолину. Али принцези је један младић сломио срце и зато није имала намеру да се икад уда, нити да се дружи с младићима. Принца је ово заинтересовало, те се запутио ка краљевском двору. Чим зађе сунце, искористиће делић пчелиног крила да се претвори у пчелу.

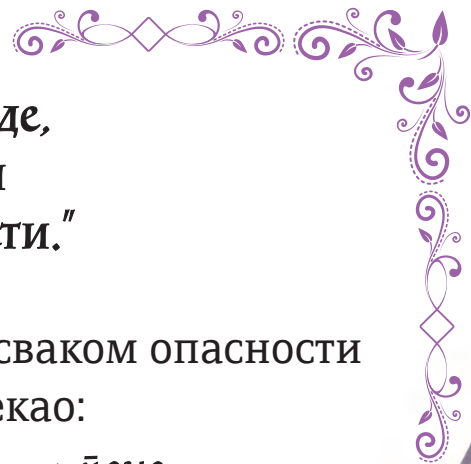

Претворивши се у пчелу, улетео је у принцезину собу, па се вратио у људско обличје. Видевши странца, девојка се уплашила и вриснула, а стражари су утрчали у собу. Принц се тад опет претворио у пчелу, а кад је остао насамо с девојком, опет је узео људски лик. „Не желим да те повредим“, уверавао ју је након што јој се представио и испричао све о свом животу и сусрету с лавом и пчелом. Усамљена принцеза, која није имала друго друштво сем своје виолине, обрадовала се чувши ове невероватне приче. Мало-помало, како су дани пролазили, међу њима се родила љубав и пожелели су да се венчају. Али постојала је препрека на том путу – најпре су морали да добију благослов од принцезиног оца. На срећу, она се одмах досетила решења.

**„Сутра већ мој отац у рат одлази
заједно с борцима у пуној снази.
Његов мач у соби ће да буде**

па кад он далеко одведе људе,
руку ћерке онеме ће дати
ко му тај драгоцени мач врати."

Али принц је био спреман да се због ње са сваком опасности
ухвати укоштац и зато јој је рекао:

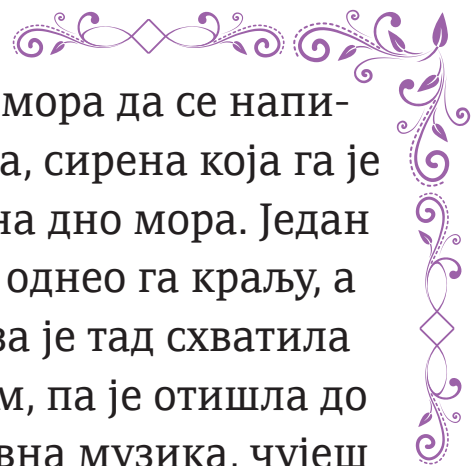
*„Ако се не вратиш брзо, иди до мора где се вали џене
и свирај њредивно на својој виолини док мислиш на мене.“*

Наредног јутра младић је навукао на себе оклоп, згра-
био штит и копље и придружио се краљевој војсци. Све
се догодило баш онако како је принцеза предвидела:
краљ је издао наређење, а храбри витезови
похрлили су ка двору како би што
пре пронашли краљев мач.

Принц се тад претво-
рио у лава и препла-
шио коње, што му је
дало предност, те
је први стигао до
двора. Принцеза
му је тад преда-
ла мач и он је
пожурио да
га однесе
владару.

У повратку се зауставио поред извора крај мора да се напије воде, па је спустио мач на земљу. Изненада, сирена која га је годинама чекала изронила је и одвукла га на дно мора. Један витез који се ту задесио пронашао је мач и однео га краљу, а краљ га је прогласио победником. Принцеза је тад схватила да се нешто страшно десило њеном вољеном, па је отишла до обале и засвирала на виолини. „О, каква дивна музика, чујеш ли?“, упитала је сирена свог заробљеника. „Не чујем ништа. Поведи ме ближе обали“, слагао је принц. Радознала сирена је кренула ка обали, водећи принца са собом. Али чим су се нашли ван воде, принц је дотакнуо пчелино крило и полетео, спасивши се из сирениних канџи. Можемо само да замислимо како је принцеза била срећна кад је малени инсект пролетео покрај ње и магично нестао, а на његовом месту се створио принц. Заљубљени пар је отрчао краљу и испричао му све о лаву, пчели, мачу и сирени. Након тога су се венчали и веселили у друштву принчевих родитеља, који су пожурили ка двору чим су чули срећне вести.

КОЛИБА У ШУМИ

Бајка браће Грим

Илустровала Ђорђа Брозегини

Некада давно у једној малој кући на ободу шуме живео поштени дрвосеча са женом и три ћерке. Једног јутра, пре но што се запутио у шуму, замолио је најстарију ћерку да му донесе ручак кад га зготови. Да би био сигуран да се девојка неће изгубити, за собом је по путу посипао семе проса. Негде око поднева девојка је кренула у сусрет оцу носећи топао ручак, али просо је нестао: птице су га покљуцале. Предвече је девојка изгубила сваку наду да ће пронаћи пут кући, те је кренула ка светлу које је сијало у даљини све док није набасала на дрвену колибу.

Покуцала је на врата и зачула глас: „Уђи!“ Унутра је поред ватре седео старац у друштву петла, кокошке и краве. Дрвосечина кћер је замолила старца да ту преспава, а он се тад окренуо ка животињама и упитао: „Шта ви мислите?“ „Кукурику!“, огласио се петао. „Кокода!“, закокодакала је кокошка. „Мууууу!“, зачула се крава. „То ми звучи као три ДА“, помислила је девојка видевши како старац клима главом. Кад је дошло време за вечеру, девојка је одлучила да спреми храну како би се одужила старцу за гостопримство. Али није ништа скувала за три животиње. Након што је вечерала, упитала је: „Где је мој кревет?“

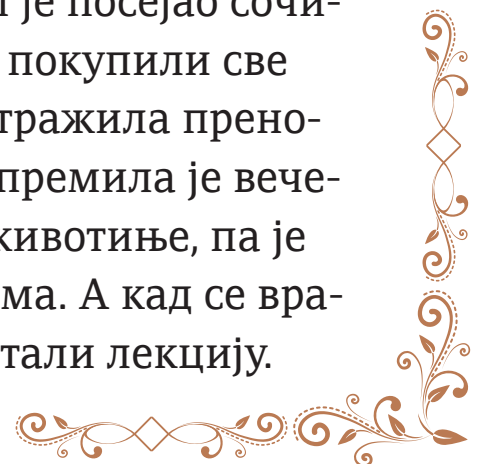
Старац се тад опет окренуо ка животињама,
а свака се огласила на свом језику.

**„НИЈЕ МИСЛИЛА НА НАС, НИТИ НАМ ЈЕ ИСПУНИЛА ЖЕЉУ.
ЗАСЛУЖИЛА ЈЕ ДА ДОБИЈЕ НАЈГОРУ ПОСТЕЉУ!“**

Старац јој потом понуди неудобну сламнату постељу, па кад се девојка сутрадан вратила кући, много су је болела леђа.

Како не би поновио исту грешку, дрвосеча је замолио другу ћерку да му донесе ручак, а за собом је посејао сочиво. Нажалост, мрави и други инсекти су покупили све сочиво, па се и друга ћерка изгубила и затражила преноћиште од старца из колибе. Као и сестра, спремила је вечеру само за себе и старца, занемаривши животиње, па је ноћ провела на неудобним дрвеним даскама. А кад се вратила кући, родитељи су јој додатно читали лекцију.

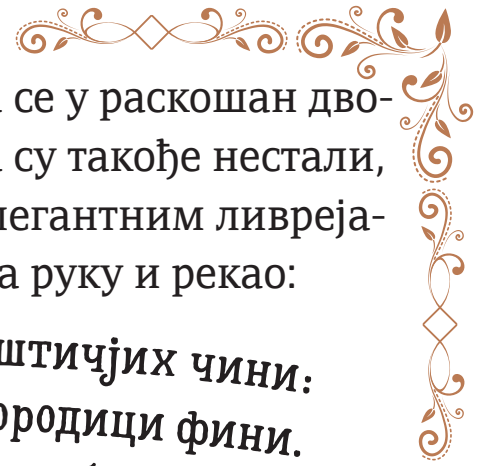

Дошао је ред да најмлађа ћерка понесе оцу ручак. Овог пута је отац за собом поси-пао зрна грашка, али су га веверице и мишеви појели. Девојка је лутала по шуми, а кад је почела да пада киша, потражила је скло-ниште у старчевој колиби. Старац ју је радо примио и понудио јој да се угреје крај ватре. За разлику од сво-јих сестара, најмлађа ћерка је била племенита и велико-душна. Спремила је вечеру за себе и старца, али је тако-ђе нахранила краву сеном, а кокошку и петла јечмом. Онда је од сламе направила живо-

тињама мекане постеље и

сачекала да утону у сан. Старац је задовољно климнуо главом, те јој понудио свој кревет с пернатим душеком и меканим ланеним покривачем. Девојка се фино одморилa и окрепила, а кад је сутрадан с првима зраци-ма сунца отворила очи, имала је шта да види. Лежала је у великом кревету с балдахином, а око ње више нису били дрвени зидови колибе, већ прави зидови обложени шаре-ним тапетама.

Малена колиба избораног старца претворила се у раскошан дворца младог принца. Петао, кокошка и крава су такође нестали, а на њиховом месту било је троје слугу у елегантним ливрејама. Принц је узео дрвосечину ћерку за руку и рекао:

„Ослободила си сад све нас вештичјих чини:
ја сам принц, а сви су ми у породици фини.
Магију скида само девојка доброг соја.
А да ли би хтела да заувек будеш моја?“

Радосно је пристала, а позвала је и родитеље да
јој се придруже и живе с њом у
велелепном замку. Њене сестре
су морале да потраже посао
код угљара код ког
су остале све док
нису научиле да
брину и о други-
ма, а не само о
себи.

